

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277786080/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

merkerøde, ornamenterede Portiére til højre, foer han påny frem og greb om ham, for at standse ham, koste hvad det skulde. De brødes et Øjeblik, stumme; så segnede Tjeneren bagover i Knæ i et kort Smærtenshyl.

I det samme reves Forhængen til Side, et skarpt Lys faldt ud i den dunkle Hal med de ensomt brændende Kærter, og en lille, hvidhåret Herre stod på Tærsklen, med spidst, skæglost Ansigt, i Kammerherre-Uniform, med hvide Knæbenklæder og Kårde.

„Hvem skriger her? Hvad ser jeg —!“

„Mit Navn er Eberhard Sebastian Baden,“ sagde Eberhard og trådte et Skridt frem, „Deres Domestique vil hindre mig i mit Ærinde, som er at søge Deres Søn, ikke Dem.“

„Hvad! hvordan vover han —“ udbød den gamle Greve og målte Eberhard fra øverst til nederst, „siger han: De til mig?“

„Jeg siger De til alle uden til Gud, men kun han kalder jeg Herre,“ sagde Eberhard og fæstede sine store, grå Øjne så stift på Greven, at hans Blik brast. „Tir mig ikke, at det ikke skal forkyndes fra denne Stads Tage, hvad her er syndet i Løn. Ikke med Dem, men med Deres Søn vil jeg tale.“

I det samme lød en svag og spinkel Stemme inde fra Salen:

„Fa'r, hvad er det?“

Og den fortumlede Greve veg et Skridt tilbage, så Eberhard fik Plads til at træde ind i den glimrende oplyste Sal. Hans Blik gled ligegyldigt hen over de mægtige, gardinhyllede Vinduer, Krystallysekronerne, de forgyldte Spejle og Konsoller, Malerierne i de Juelske Rammer og Loft- og Vægdekorationerne og fæstnede sig i al denne glitrende og funklende Pragt ene på den unge Mand, som lå dér ved Bordet på en silkebetrukken Løjbank, indsvøbt i orientalske Tæpper og bladede i nogle små, saffiansindbundne Bøger. Han rejste sig strax på Albuen, da han så Eberhard, og hans hvide og stive Fugleansigt blev endnu hvidere og stivere, mens de tynde Hænder slap Bøgerne ned på Tæppet.

„Jeg ser, De forstår, hvem jeg er, Grev Hermann,“ sagde Eberhard med høj Røst, „og jeg ser, De ved, fra